IISUS ȘI BARABA. UN EPISOD CONTROVERSAT (MT. 27, 15-26; MC. 15, 6-15; LC. 23, 17-25; IN. 18, 38-40)

Mihaela GLIGAN*

Abstract: *Jesus and Barabbas. A controversial episode (Mt. 27, 15-26; Mc. 15, 6-15; Lc. 23, 17-25; In. 18, 38-40)*¹. Barabbas's amnesty, an episode related by all evangelists (Mt. 27, 15-26; Mc. 15, 6-15; Lc. 23, 17-25; In. 18, 38-40) is an episode that rised various controversies. It was regarded as a legend or as a Jewish practice, applied by the Romans in Jerusalem, but also as "a public abolition", achieved through people's acclamations.

Origen's writings, "Homilies on Leviticus", or Jerome, "The Homilies of Saint Jerome", interprets the episode in the light of the scapegoat ritual. Barabbas would have act as the scapegoat, therefore, his release would have been equated with the release of the scapegoat from the desert.

Another interpretation is related to the name of Barabbas, which, in Aramaic, means "Son of the Father". Thus, it would be highlighted the antithesis between the true Son of the Father and the other one, who is not wearing His name and who is living his life, as a robber. But this version is less supported by the exegetes, as it will be exposed in the pages of this paper work.

The reason I chose to deal such a theme is my wish to understand the rationality of the crowd who, shortly thereafter, laid the garments on the way of Jesus and met Him with praises, as a king, and after a few days, cried: "Crucify Him! Crucify Him!". At the same time, this character, Barabbas, is an enigma for me: Who was this Barabbas? Why, of the three robbers who were going to be crucified in the same day with Jesus, was chosen Barabbas? Does his name really means "Son of the Father?" I tried to give an answer to all these questions, in my study.

Keywords: *Barabbas, Jesus, amnesty, scapegoat, Pilate.*

* PhD Student, Faculty of Orthodox Theology at „Babeș-Bolyai” University, Cluj-Napoca, Romania.

¹ Publicat sub îndrumarea Pr. Prof. Univ. Dr. Stelian Tofană, care și-a exprimat acordul pentru publicare.

Introducere

În jurul lui Baraba s-au conturat în timp multe interpretări. Unii exegeți au privit episodul amnistierii sale ca o legendă, alții ca un obicei practicat cu prilejul unor sărbători. Însă, cea mai atipică interpretare am întâlnit-o în scrierile lui Origen sau ale lui Ieronim, care au tratat episodul în lumina ritualului țapului ispășitor.

Motivul pentru care am ales să scriu despre această temă a fost dorința de a înțelege mai bine cine a fost Baraba. Numele lui înseamnă, într-adevăr, „fiul tatălui”? Poate fi privit acest episod din perspectiva ritualului țapului ispășitor? A existat, într-adevăr, obiceiul de a elibera un deținut cu ocazia sărbătorii Paștilor? La aceste întrebări voi încerca să dau un răspuns în continuare.

1. Semnificația numelui „Baraba”

Majoritatea dicționarilor pe care le-am studiat cu privire la semnificația numelui „Baraba”, amintesc detaliile din evanghelii. Astfel, Baraba a fost „un tâlhar, arestat pentru omor și terorism politic, (...) un exemplu al efectelor jertfei de ispășire înlocuitoare”², „un iudeu periculos, căpetenie de răzvrățiți”³.

În aramaică, Bar-abba înseamnă „fiul tatălui,” adică al învățătorului. În vremea Mântuitorului, „Abba” a fost probabil un titlu onorific (Mt. 23, 9-10), dar mai târziu a devenit un nume propriu-zis⁴. Varianta „bar-rabba,” găsită în Harklean Syriac, ar însemna „fiu al rabinului sau al profesorului”, fapt care ar sugera că Barabba era fiul unui rabin sau a fost un nume pur convențional, care nua însemnat ceva. Nimic altceva nu este cunoscut despre el⁵.

² J. DOUGLAS, *Dicționar biblic*, trad. Liviu Pop, John Tipei, Oradea, Edit. Cartea Creștină, 1995, p. 149.

³ Ioan MIRCEA, *Dicționar al Noului Testament*, București, EIBMBOR, 1995, p. 54.

⁴ Daniel G. Reid consideră că forma *Abbāh*, atestată ca nume de persoană, datează din vremea lui Iisus, iar dacă acel om a avut un fiu, în grecește el ar fi fost numit *Barabbas*. Daniel G. REID, *Dicționarul Noului Testament*, trad. Lucian Ciupe, Timotei Manta, Oradea, Edit. Casa Cărții, 2008, p. 1140.

⁵ James ORR, *The International standard Bible encyclopedia*, vol. 1, Chicago, The Howard-Severance Co., 1915, p. 402.

Această lipsă de informații a stârnit, în timp, numeroase întrebări. O primă întrebare este legată de numele personajului: Isus Baraba este versiunea originală a versetului mateian? Cei care răspund negativ la această întrebare accentuează tendința generațiilor de mai târziu de a da un nume celor care nu aveau unul, în relatările Noului Testament. Un alt argument adus de opozanți este versetul 17: „(Isus) Baraba sau Iisus care Se numește Hristos?”, verset care ar putea reflecta intervenția unui copist a cărui intenție a fost să sublinieze paralelismul celor două personalități pe care Pilat le are în față.

Dar, dacă numele Isus a apărut în textul original al lui Matei, din ce motiv l-au omis copiiștii de mai târziu, astfel încât este absent din multe manuscrise importante?

S-a sugerat că la baza exciziei deliberate a fost un raționament teologic. Origen avea o atitudine defensivă cu privire la acest verset, susținând că nu este potrivit ca numele lui Iisus să fie dat unui criminal și, astfel, acest nume ar fi fost adăugat de eretici. O astfel de atitudine, i-a influențat, probabil, pe copiiștii creștini de mai târziu, care nu au mai adăugat „Isus” la numele lui Baraba sau l-au șters ca pe o impietate dacă acesta apărea deja.

Conform lui Cohn, Rigg, Maccoby și S.L. Davies, inițial, în fața lui Pilat ar fi fost o singură persoană, Iisus din Nazaret. Prin urmare, Baraba nu era o persoană, ci un alt aspect al identității lui Iisus, folosit pentru o acuzație religioasă. De exemplu, pentru acuzația religioasă, Iisus ar fi fost numit Baraba, „fiul Tatălui”, iar pentru acuzația politică, regele iudeilor. Mergând mai departe, adepții acestei interpretări consideră că Pilat l-ar fi condamnat pe Iisus pentru acuzația politică, căci Baraba sau acuzația religioasă, nu era de competența romană. În ceea ce privește intenția evanghelistului de a-l prezenta pe Baraba drept o persoană distinctă de Iisus, adepții care susțin interpretarea amintită ulterior consideră că Matei a făcut aceasta fie din confuzie, fie dintr-o stratagemă anti-evreiască, transformând simpatia mulțimii pentru Baraba într-o condamnare față de Iisus.

Dar această perspectivă fantastică nu rezistă în fața analizei critice și în fața unui raționament logic. Dacă Baraba ar fi fost un alt titlu pentru Iisus, atunci adversarii săi ar fi trebuit să îl acuze și să își dorească să îl ucidă sub aspectul lui Baraba, potrivit versetului „pentru aceasta căutau și mai mult iudeii să-L omoare, (...) pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său” (In. 5, 18).

O interpretare la fel de surprinzătoare se inspiră din dovezile lui Filon care descriu evenimentele din preajma vizitei regelui Irod Agripa I la Alexandria, în anul 38 d. Hr. În aceste evenimente este descrisă atitudinea manifestațiilor anti-evrei de la Alexandria care, având cunoștință despre vizita regelui Irod, și-au exprimat disprețul prin intermediul unui lunatic pe nume Karabas, care a fost ținta multor glume, întrucât hoinărea dezbrăcat prin oraș. Manifestanții l-au îmbrăcat cu un veșmânt dintr-o pătură, i-au pus o diademă în batjocură și i-au dat un sceptru din trestie de papirus, după care l-au salutat ca pe un rege. S. Reinach afirmă că numele acestui personaj, relatat de Filon, a fost transformat de către evangheliști în Baraba.

Spre deosebire de aceste interpretări, Bajsic leagă imaginea lui Baraba de cea a lui Pilat. Potrivit acestei teorii, Pilat încearcă să evite eliberarea lui Baraba, știind că mulțimea îl vrea eliberat. Pentru a evita aceasta, guvernatorul îl oferă mulțimii pe Iisus, care era inofensiv din punct de vedere politic, pentru a scăpa de Baraba. Însă, această interpretare este contrară scrierilor evanghelice⁶.

2. „Baraba” în scrierile primilor creștini

Scrierile Bisericii primare sunt aproape lipsite de speculații asupra biografiei lui Baraba și a acțiunilor sale ulterioare. O excepție este găsită în *Ethiopic book of the Cock* și în *Martiriul lui Pilat*.

Potrivit primei cărți, Pilat, confruntat cu mulțimea care cerea eliberarea lui Baraba, a fost obligat să aprobe crucificarea lui Iisus. După ce soldații l-au batjocorit pe Hristos, l-au forțat să își poarte crucea până la Ėdomāq, la est de Ierusalim. După aceea, Simon din Cyrene îl ajută pe Iisus și îi poartă crucea pe Golgota, unde se întâlnesc cu Barabbas, care urmează să fie eliberat, și cu alți doi criminali condamnați la crucificare.

Martiriul lui Pilat sugerează că Baraba și soția lui Iuda au fost frați, amândoi arătând aceeași iubire pentru bani. Între scriitorii creștini care au scris despre Baraba se numără Origen, Ieronim, Iustin Martirul, toți interpretând episodul în lumina ritualului țapului ispășitor. Astfel, în lucrarea *Omilia la Levitic*, Origen menționează că Iisus își asumă rolul

⁶ Raymond E. BROWN, *Moartea lui Mesia din Ghetsimani până la mormânt*, vol. I, trad. Marius Bitiușcă, Iași, Edit. Sapientia, 2012, p. 753, 766-768.

țapului de jertfă, care trebuie oferit Domnului ca ofrandă pentru ispășirea păcatelor, iar lui Baraba i se atribuie rolul țapului ispășitor .

Eliberarea lui Baraba este echivalată cu eliberarea țapului ispășitor în deșert. Un alt element sacerdotal, găsit în interpretarea lui Origen, este reprezentarea lui Pilat ca slujitor cultic. Nu este clar dacă Pilat trebuie înțeles ca un mare preot responsabil de selecția caprelor sau dacă el este înțeles doar ca cel care duce țapul ispășitor în pustie. Spălarea mâinilor se poate referi fie la spălarea făcută de marele preot după punerea mâinilor peste țapul ispășitor, fie la cel care a însoțit animalul în deșert.

În *Omilia* 93, Ieronim transmite o interpretare similară a episodului, comparându-L pe Iisus cu țapul de jertfă și pe Baraba cu țapul ispășitor . Spre deosebire de cei doi autori menționați anterior, Iustin Martirul și Tertulian Îl identifică pe Hristos cu ambele animale, atât cu țapul de jertfă, cât și cu cel salvator. Potrivit lui Iustin, țapul ispășitor prefigurează batjocorirea și moartea Mântuitorului povocată de iudei, iar țapul de jertfă Parusia .

O perspectivă contemporană care merge pe aceeași linie de interpretare este suținută de Wratislaw . Daniel Stökl Ben Ezra, rezumând argumentul lui Wratislaw, subliniază cinci puncte conceptuale:

- Sunt prezentate două „victime” (Iisus și Baraba)
- Prezintă asemănări între ele (ambele sunt numite „Iisus” și „fiul tatălui”)
- Simbolizează puterile opuse
- Există o alegere: cine să fie eliberat și cine să fie ucis
- Se pronunță o mărturisire („Sângele Lui asupra noastră”)

În ceea ce privește versetele 24-25 din Evanghelia după Matei, comentatorii identifică spălarea mâinilor și declarația de nevinovăție a lui Pilat: „nevinovat sunt de sângele Dreptului acestuia” (Mt. 27, 24) cu ritualul din Deut. 21, 1-9.

Împotriva interpretării se ridică anumite obiecții. Ritualul din Deuteronom este folosit de comunitate pentru a-și declara nevinovăția, atunci când identitatea unui criminal este necunoscută, așa cum reiese din Deut. 21, 1. Cu siguranță, nu aceeași situație este descrisă în pasajul mateian, întrucât nu a murit nimeni încă, iar vinovatul este cunoscut (Mt. 27, 25).

3. 3. Amnistierea lui Baraba – un obicei controversat?

Și episodul amnistierii a ridicat numeroase critici. P. Winter consideră că oferta lui Pilat adresată mulțimii, de a alege între două persoane, este în contradicție cu prerogativa poporului de a-și manifesta liber voința pentru o singură persoană, care ar fi beneficiat de eliberare. Această contradicție este completată de imposibilitatea morală pentru sinedriști de a convinge mulțimea să ceară eliberarea unui tâlhar.

Potrivit altora, amnistierea lui Baraba⁷ de către Pilat a fost un fapt real, însă a avut loc mai târziu decât în momentul procesului lui Iisus, aceste două evenimente, întâmplare la date diferite, fiind după aceea combinate de evangheliști și de tradiția creștină într-unul singur⁸.

Pe de altă parte, romanii aveau obiceiul să amnistieze pe anumiți infractori cu ocazia unor sărbători, a unor victorii sau prin hotărârea Senatului. În Grecia exista un obicei de eliberare a prizonierilor cu ocazia anumitor sărbători religioase: sărbătoarea Dionysiei, în onoarea zeului Dionysus Eleuthereus sau eliberarea temporară a sclavilor cu ocazia festivalului Kronia⁹.

O altă teorie cu privire la obiceiul amnistierii se referă la practicile comune ale oficialilor imperiali. În corespondența cu împăratul Traian, Pliniu menționează că: „prin ordinul proconsulilor și legaților, răufăcătorii condamnați care fuseseră amestecați cu sclavii pentru a lucra în serviciul public, au fost eliberați; Traian voia ca acest abuz să fie corectat insistând că sentința putea fi anulată doar de autoritatea competentă”¹⁰. Însă, afirmă Raymond Brown, toate aceste exemple sunt

⁷ În opinia lui Rigg, Iisus a fost adus în fața lui Pilat de două ori, mai întâi ca Iisus Barrabas („fiul Tatălui”) și apoi ca Iisus numit Hristos. În prima instanță, Iisus fiind găsit nevinovat în temeiul legii romane, a fost eliberat. Dar ca Hristos, în a doua ședință de judecată, a fost găsit vinovat pentru crimă de înaltă trădare. Astfel, Rigg concluzionează că nu a existat niciun obicei de eliberare a unui prizonier cu ocazia Paștilor, ci mai degrabă a existat un caz în care o persoană a fost acuzată de două ori. Robert L. MERRITT, „Jesus Barabbas and the paschal pardon”, în *Journal of Biblical Literature*, vol. 104, The Society of Biblical Literature, 1985, p. 58.

⁸ Ioan FRUMA, *Procesul lui Iisus în lumina noilor documente și descoperiri arheologice*, București, Edit. Roza Vânturilor, 2000, p. 294.

⁹ Robert L. MERRITT, „Jesus Barabbas and the paschal pardon”, p. 62-63.

¹⁰ Raymond E. BROWN, *Moartea lui Mesia din Ghetsimani până la mormânt*, p. 770.

cazuri izolate de comportament uman sau grațieri în masă cu motive diferite și nu spun nimic despre un obicei regulat de sărbătoare.

Unii comentatori au afirmat că eliberarea unui prizonier cu ocazia sărbătorii Paștilor a fost doar continuarea unui vechi obicei ebraic, inagurat pentru comemorarea ieșirii din robia Egiptului. Dacă acest argument ar fi fost adevărat, secțiunile din Talmud care descriau sărbătoarea Paștilor trebuiau să amintească despre acest obicei, dar nu există nicio referință la acesta¹¹.

În cartea sa, Ioan Fruma, referindu-se la acest obicei, afirmă: „În privința obiceiului aplicat de Pilat, nu poate fi vorba decât de posibilitatea pentru judecătorul roman de a stinge procesul sau, după opinia lui Mayr, eventual acordarea amnistiei în baza unui mandat special al Cezarului¹²(...) Însă procesele pentru *crimen maiestatis* erau exceptate de la aceste aboliri sau amnistii”¹³. Legea romană permitea două tipuri de amistiare: *indulgentia*, iertarea unui condamnat, și *abolitio*, achitarea unei persoane înainte de a fi judecată¹⁴.

În procesul din fața lui Pilat, soarta lui Iisus a depins de oferta guvernatorului roman făcută mulțimii. Pentru Pilat, această alternativă a reprezentat realizarea intenției sale de condamnare a lui Baraba. Totodată, alternativa ascundea și eschivarea sa de a hotărî singur eliberarea lui Iisus, nădăjduind să justifice această măsură prin verdictul poporului.

Pentru acuzatori, alternativa propusă de Pilat a fost o surpriză, dar și un îndemn să procedeze imediat la convingerea mulțimii în favoarea dorinței lor.

¹¹ Pilat ar fi urmat acest obicei vechi pentru a-și satisface supușii. Richard WELLINGTON, „The pardoning of prisoners by Pilate”, în *The American Journal of Theology*, vol. 21, The University of Chicago Press, 1917, p. 110-111.

¹² Un document care sprijină autenticitatea scenei cu Baraba este *Papirusul Florentin nr. 61*, în care este prezentat un proces-verbal al unei dezbateri judecătorești din anul 85 d. Hr., sub prezidiul guvernatorului C. Septimius Vegetus care, în urma cererii poporului, eliberează un arestat cu numele Phibion. De aici se deduce că guvernatorii provinciilor romane aveau un mandat special al Cezarului pentru a elibera, la cererea mulțimii, pe cei supuși jurisdicției lor. Ioan FRUMA, Grigorie T. MARCU, *Procesul Mântuitorului. Studiu juridic și teologic*, Sibiu, Edit. Andreiană, 2017, p. 172.

¹³ *Ibidem*, p. 171-172.

¹⁴ Craig S. KEENER, *Comentariu cultural-istoric al Noului Testament*, trad. Silviu Tatu, Raluca Mirăuță, Teofil Stanciu, Luca Crețan, Dorin Axente, Timeia Pop, Oradea, Edit. Casa Cărții, 2018, p. 365.

Pentru mulțimea prezentă, oferta guvernatorului echivala cu primirea dreptului de a decide eliberarea lui Iisus sau a lui Baraba¹⁵.

Sunt de remarcat cuvintele rostite de Pilat: „eu nu găsesc în El nici o vină”¹⁶ (In. 18, 38) cuvinte prin care, fără să știe, împlinește una dintre profețiile mesianice: „nu săvârșise nici o nedreptate și nici înșelăciune nu fusese în gura Lui” (Is. 53, 9).

Procuratorul nu cere acordarea acestui „har în favoarea sărbătorii” pentru un vinovat vrednic de moarte, ci subliniază ideea nevinovăției lui Iisus, sperând că mulțimea va prefera un inocent și nu un „tălhar.” Însăși întrebarea ironică: „Voiți deci să vă eliberez pe regele iudeilor?” (In. 19, 39), menită „să abată prin ridiculizare furia mulțimii”¹⁷, susține reacția la care se aștepta Pilat.

Concluzii

Dincolo de toate interpretările cu privire la Baraba, se întâlnește un fapt care nu lasă loc de îndoieli: imaginea pe care iudeii și-au format-o despre Mesia. Purtând în suflet amintirea regatului davidic, iudeii așteptau un nou David și, indiferent dacă este rege, mare preot sau profet, Mesia devine purtătorul speranțelor poporului. La un moment dat, dorința de a-l vedea pe Mesia a devenit atât de arzătoare încât orice prooroc era privit ca fiind Cel ce trebuia să vină, așa cum a fost și în cazul lui Ioan Botezătorul, când toți se întrebau în „inimile lor”: „Nu cumva el este Hristosul?” (Lc. 3, 15)¹⁸.

La fel s-a întâmplat și în cazul lui Iisus, până în momentul în care imaginea distorsionată a iudeilor cu privire la Mesia nu mai concorda cu mesajul Celui care „a venit să împlinească” Legea (Mt. 5, 17). Privit prin

¹⁵ Ioan FRUMA, *Procesul lui Iisus în lumina noilor documente și descoperiri arheologice*, p. 292.

¹⁶ Judecătorii își exprimau verdictul în formele: *Absolvo* (nevinovat), *Condemno* (vinovat) și *Non liquet* (îndoielnic). Septimus BUSS, *The trial of Jesus illustrated from Talmud and roman law*, Londra, S.P.C.K., 1906, p. 113-114.

¹⁷ TEOFILACT, *Comentar la Evanghelia de la Ioan*, Oradea, Edit. Pelerinul Român, 1998, p. 762.

¹⁸ Cezar-Paul HĂRLĂOANU, „Evoluția ideii mesianice în gândirea rabinică”, în *Anale Teologie-Iași*, disponibil la: <http://www.analeteologie-iasi.ro/arh/2005/11.pdf>, (accesat la 4.07.2019).

această prismă, Iisus din Nazaret nu putea fi Mesia cel așteptat și dorit de popor, iar în fața acestei dezamăgiri alegerea lui Baraba care ar fi putut printr-o răscoală să le ofere îndeplinirea dorinței de a scăpa de sub ocupația romană¹⁹ a fost mai tentantă.

Referințe bibliografice:

1. BROWN, Raymond E., *Moartea lui Mesia din Ghetsimani până la mormânt*, vol. I, trad. Marius Bitiușcă, Iași, Edit. Sapienția, 2012;
2. BUSS, Septimus, *The trial of Jesus illustrated from Talmud and roman law*, S.P.C.K., Londra, 1906;
3. DOUGLAS, J., *Dicționar biblic*, trad. Liviu Pop, John Tipei, Oradea, Edit. Cartea Creștină, 1995;
4. FRUMA, Ioan, *Procesul lui Iisus în lumina noilor documente și descoperiri arheologice*, București, Edit. Roza Vânturilor, 2000;
5. FRUMA, Ioan, MARCU, Grigorie T., *Procesul Mântuitorului. Studiu juridic și teologic*, Sibiu, Edit. Andreiană, 2017;
6. HÂRLĂOANU, Cezar-Paul, „Evoluția ideii mesianice în gândirea rabinică”, în *Anale Teologie-Iași*, disponibil la: <http://www.analeteologie-iasi.ro/arh/2005/11.pdf>, (accesat la 4.07.2019);
7. JUSTIN MARTYR, *The dialogue with Trypho*, Londra, The Macmillan Co, 1930;
8. KEENER, Craig S., *Comentariu cultural-istoric al Noului Testament*, trad. Silviu Tatu, Raluca Mirăuță, Teofil Stanciu, Luca Crețan, Dorin Axente, Timeia Pop, Oradea, Edit. Casa Cărții, 2018;
9. MACLEAN, Jennifer K. Berenson, „Barabbas, the Scapegoat Ritual, and the Development of the Passion Narrative”, în *The Harvard Theological Review*, vol. 100, Cambridge University Press, 2007;
10. MERRITT, Robert L., „Jesus Barabbas and the paschal pardon”, în *Journal of Biblical Literature*, vol. 104, The Society of Biblical Literature, 1985;
11. MIRCEA, Ioan, *Dicționar al Noului Testament*, București, EIBMBOR, 1995;
12. ORIGEN, *Omilii și adnotări la Levitic*, trad. Adrian Muraru, Iași, Edit. Polirom, 2006;

¹⁹ Gheorghios PATRONAS, *Parcursul istoric al lui Iisus – de la iesle la mormântul gol*, trad. Sabin Preda, București, Edit. Bizantină, 2011, p. 373.

13. ORLOV, Andrei A., *The atoning dyad: The two goats of Yom Kippur in the Apocalypse of Abraham*, Leiden, Brill Publishers, 2016;
14. ORR, James, *The International standard Bible encyclopedia*, (1 vol.), Chicago, The Howard-Severance Co., 1915;
15. PATRONOS, Gheorghios, *Parcursul istoric al lui Iisus – de la iesle la mormântul gol*, trad. Sabin Preda, București, Edit. Bizantină, 2011;
16. PIOVANELLI, Pierluigi, „Exploring the Ethiopic Book of the Cock, an apocryphal Passion Gospel from Late Antiquity”, în *HTR*, vol. 96, Cambridge University Press, 2003;
17. REID, Daniel G, *Dicționarul Noului Testament*, trad. Lucian Ciupe, Timotei Manta, Oradea, Edit. Casa Cărții, 2008;
18. TEOFILACT, *Comentar la Evanghelia de la Ioan*, Oradea, Edit. Pelerinul Român, 1998;
19. WELLINGTON, Richard, „The pardoning of prisoners by Pilate”, în *The American Journal of Theology*, vol. 21, The University of Chicago Press, 1917.